

Για τις προοπτικές μιας Ποιμαντικής με κέντρο την Οικογενεια (Αθανάσιος Κολιοφούτης, Δρ. Θεολογίας - Εκπαιδευτικός)

/ [Πεμπτούσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://bitly.com/1MMM9a1>]

Αν όμως ο ποιμένας κωλυσιεργήσει ποιμαντικά και δεν αναλάβει όλες τις παραπάνω απαιτούμενες ποιμαντικές πρωτοβουλίες, δεν αποκλείεται στο μέλλον να βρεθεί αντιμέτωπος, όχι απλά με την σύναψη ενός μικτού γάμου από κάποιο εκ των πνευματικών του τέκνων, αλλά και με την οριστική απώλεια αυτού από τη μάνδρα της Εκκλησίας. Επιστημονικές έρευνες μάλιστα, που διενεργήθηκαν στο πολυθρησκευτικό περιβάλλον των Η.Π.Α., επιβεβαιώνουν πανηγυρικά το παραπάνω ενδεχόμενο, αφού όπως προκύπτει, πάνω από τριαντατρία εκατομμύρια Αμερικανοί ενήλικες ή το 16% του συνολικού ενήλικου πληθυσμού της Αμερικής, μετέβαλε τις θρησκευτικές του πεποιθήσεις εντός του γάμου του, προκειμένου να συμβάλει στην εξισορρόπησή του και την οικοδόμηση της ενδοοικογενειακής θρησκευτικής ομοιογένειας [\[126\]](#).

Πηγή:hngn.com

Με την άσκηση μιας οικογενειοκεντρικής ποιμαντικής συμβουλευτικής, που θα εστιάζει στην ενδυνάμωση των σχέσεων των γονέων με την Εκκλησία, ο ποιμένας μπορεί να ενισχύσει τον χριστιανικό χαρακτήρα του περιβάλλοντος, που αναμφισβήτητα ασκεί ισχυρές επιδράσεις σε όλα τα μέλη του. Ας μην ξεχνούμε ότι η τάση αμοιβαιότητας στις σχέσεις των μελών της οικογένειας διαδραματίζει έναν κυρίαρχο ρόλο στη διαμόρφωση της προσωπικότητας των μελών της και στην επίτευξη της εσωτερικής αρμονίας τους επί τη βάση ενός αξιολογικού συστήματος και ενός σταθμισμένου συναισθηματικού υποβάθρου^[127]. Αν λοιπόν, ο ποιμένας επιτύχει να επηρεάσει το περιεχόμενο αυτού του αξιακού συστήματος της οικογένειας, τότε ουσιαστικά επηρεάζει το κριτήριο λήψης αποφάσεων όλων των μελών της και έτσι μπορεί βαθμιαία να το μετατρέψει από το κριτήριο ενός « αδιάφορου » και εκκοσμικευμένου χριστιανού, σε κριτήριο ενός συνειδητού χριστιανού, που λαμβάνει τις αποφάσεις του με γνώμονα την αλήθεια του Ευαγγελίου.

Εντός αυτού του περιβάλλοντος, τα νεότερα μέλη της οικογένειας μπορούν συν τω χρόνω να ανακαλύψουν την οντολογική προοπτική των μυστηρίων της Εκκλησίας, άρα και του γάμου, που υπερβαίνουν τη λειτουργία τους ως απλές τελετές και αναδεικνύονται ως μυστήρια που μπολιάζουν τους πιστούς στην ανακαινιστική λειτουργία του σώματος του Χριστού. Καθίσταται αυτονόητο ότι αν οι νέοι γαλουχηθούν εντός μιας χριστιανικά φορτισμένης πνευματικής

ατμόσφαιρας, θα οδηγηθούν στο μέλλον και σε αντίστοιχες επιλογές. Η συνεχής ψυχολογική υποστήριξη του ποιμένα στα ποικιλόμορφα προβλήματα των γονέων, το διηλεκές ενδιαφέρον του για τα προβλήματα της οικογένειας, η ανάληψη πρωτοβουλιών για την οικονομική στήριξη ανήμπορων οικογενειών και η παροχή κατευθύνσεων στους γονείς για τη διαπαιδαγώγηση των παιδιών τους « εν παιδεία και νουθεσία Κυρίου^[128] » θα συμβάλλει αποτελεσματικά στην επίτευξη όλων των παραπάνω στόχων. Η ενίσχυση της λειτουργίας των ενοριακών σχολών γονέων και η διοργάνωση ημερίδων ή σεμιναρίων με την πρόσκληση εξειδικευμένων επιστημόνων θα βοηθήσουν επίσης προς αυτήν την κατεύθυνση. Έτσι, με την εφαρμογή όλων των παραπάνω δράσεων θα καταστεί τρόπος τινά εφικτή η επικαιροποίηση των Ιερών Κανόνων που τονίζουν ότι « δεν πρέπει οι πιστοί να παντρεύουν αδιάφορά τα παιδιά τους με αιρετικούς^[129] », ούτε να « συμπεθεριάζουνε με κανέναν αιρετικό έτσι που να δίνουνε γιους ή θυγατέρες, αλλά μάλλον να παίρνουνε, αν βέβαια υπόσχονται να γίνουν Χριστιανοί^[130] ».

Οι ποιμένες οφείλουν να απευθυνθούν με υπομονή και επιμονή σε όσους χριστιανούς τους πλησιάσουν, για να ζητήσουν την ευλογία της Εκκλησίας στο γάμο τους με κάποιον ετερόδοξο ή ακόμα και αιρετικό ή αρνητή της χριστιανικής πίστεως. Ενδέχεται να αντιμετωπίσουν μια επιθετική συμπεριφορά απ' όλους τους παραπάνω, οι οποίοι μη γνωρίζοντας ή μη κατανοώντας τους λόγους απόρριψης εκ μέρους της Εκκλησίας ενός τέτοιου αιτήματος, είναι πιθανόν να εκφράσουν την αγανάκτηση ή ακόμα και τον αποτοπιασμό τους γι' αυτήν την απόφαση.

[Συνεχίζεται]

^[126] Όπ. παρ. σ. 214.

^[127] Μπαλογιάννης Σ., *Ψυχολογία*, Θεσσαλονίκη 1993, σσ. 417- 418.

^[128] Εφ. 6, 4.

^[129] « Περί του μη δειν τους της εκκλησίας αδιαφόρως προς γάμου κοινωνίαν συνάπτειν τα εαυτών παιδιά αιρετικούς » : Ακανθόπουλος Π., όπ. παρ. σσ. 272-273.

^[130] « Ότι ου δει προς πάντας αιρετικούς επιγαμίας ποιείν, η διδόναι υιούς, η θυγατέρας, αλλά μάλλον λαμβάνειν, είγε επαγγέλλοιντο χριστιανοί γίνεσθαι. » : όπ. παρ. σσ. 278-279.